

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/29/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122255727
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6122255727.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zast.: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739 proti žalovanej: W. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX/XX, XXX XX Y., o zaplatenie 934,90 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. 8Csp/24/2022-156 zo dňa 20.04.2023 takto

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok.
- Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo súd“) rozhodol, cit.:

„I. Žalobu zamieta.

II. Žalovanej priznáva voči žalobcovi 100 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 290 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, § 54 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 1, § 526 ods. 1 zákona č. 40/1964 zb. Občiansky zákonník účinný v rozhodnom čase, § 1 ods. 2 a 8, § 2 písm. a), b), d), § 7 ods. 1, 2 a 20, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

3. Vychádzal zo zistenia, že medzi žalobcom (ako právnym nástupcom po pôvodnom veriteľovi, VÚB, a.s.) a žalovanou nepochybne existuje občianskoprávny záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru a to titulom úverovej zmluvy zo dňa 14.02.2018, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, pretože žalovaná pri jej uzatváraní vystupovala ako spotrebiteľ, keďže jej bol poskytnutý úver za iným účelom, ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania a veriteľ (predchodca žalobcu) pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako dodávateľ s poukazom na predmet jeho podnikania. Žalobca nepopiera postavenie žalovanej v zmluvnom vzťahu ako spotrebiteľa, ani spotrebiteľský charakter úveru. Preto nemôžu byť pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho zákonníka na posúdenie náležitostí celej úverovej zmluvy, vrátane podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý, ako aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (zákon o spotrebiteľských úveroch). Keďže zmluva uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o

spotrebiteľskom úvere v zmysle cit. ustanovení § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa cit. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy. Preto súd pristúpil k preskúmaniu danosti v sporom dotknutej úverovej zmluve, jej zákonných náležitostí, vyžadovaných zákonom účinným v rozhodnom čase jej uzavretia, sa musel okresný súd vysporiadať s námietkami žalovanej ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto spore, nedostatok ktorej žalovaná namietala jednako z dôvodu podľa nej (i) neúčinného zosplatnenia jej poskytnutého úveru predchodcom žalobcu (VÚB a.s.), spočívajúceho v tom, že predchodca žalobcu (pôvodný veriteľ) (i.a.) mal nedostatočne skúmať jej bonitu pred uzavretím úverovej zmluvy s cieľom posúdenia jej schopnosti tento aj splácať; (i.b.) taktiež, že jej minimálne 15 dní pred zosplatnením úveru nezaslal výzvu v zmysle § 53 ods. 9 OZ, v ktorej by ju na zamýšľané zosplatnenie bol upozornil a napokon (i.c.), že v predmetnej výzve pred zosplatnením nie je aj tak označená splátka, kvôli nezaplateniu ktorej sa stal úver zročným a jednako (ii) nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu žalovaná namietala aj z dôvodu neúčinného postúpenia pohľadávky na splatenie úveru voči nej pôvodným veriteľom na žalobcu. V danom prípade z úverovej zmluvy zo dňa 14.02.2018 vyplýva, že v čase jej uzavretia bola žalovaná slobodná; nemala žiadnu vyživovaciu povinnosť; ani žiadne nezaopatrené dieťa; bývala s rodičmi; bola zamestnaná a to od XX/XXXX. v trvalom pracovnom pomere, bez vedľajšieho zamestnaneckého pomeru; jej zamestnávateľom bola Obec Y.; mala mobilný telefón; jej priemerný čistý mesačný príjem za posledné tri mesiace bol - 376 eur, 411 eur a 372 eur s tým, že žalovaná uviedla, že nemá iné záväzky. Zo žalovaným predložených listín je zrejším, že dodávateľ si overoval žalovanou uvádzané skutočnosti, pričom v registri klientskych informácií bolo zistené, že žalovaná neuviedla pravdu, žeby v rozhodnom čase nesplácala svoje iné záväzky, keďže bolo zistené, že žalovaná mala v rozhodnom čase pred uzavretím sporom dotknutej úverovej zmluvy už jeden revolvingový úver s úverovým rámcom 1 500 eur, ktorého zostatková hodnota bola 1 489 eur a suma mesačnej splátky bola 45 eur, avšak ostatné informácie uvádzané žalovanou boli vyhodnotené ako pravdivé. V konaní však nebol produkovaný žiadny dôkaz, žeby si dodávateľ (pôvodný veriteľ) overoval aj výdavky žalovanej na živobytie, a to vyžiadanim si príslušných dokladov napr. faktúra za mobilný telefón, či SIPO doklad a pod., teda pôvodný veriteľ nezohľadnil výdavky na živobytie ani len na úrovni napr. v rozhodnej dobe životného minima pre dospelú osobu. Zanedbal a netrval, aby žalovaná preukázala aj svoje výdavky podľa cit. § 7 ods. 20 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch a ohľadne výdavkov nezohľadnil ani len sumu životného minima, ale bez ďalšieho mal za to, že výdavky žalovanej sú v sume 0 eur (tzv. kvalifikovaná skutková podstata), z ktorého dôvodu na strane dodávateľa došlo nie iba k „základnému“ porušeniu jeho zákonnej povinnosti skúmať komplexne bonitu spotrebiteľa s následkom síce zachovania nároku na vrátenie všetkých splátok úveru spolu s úrokmi a poplatkami iba so stratou nároku jeho zosplatnenia tak, ako to tvrdí žalovaná, ale došlo až k hrubému (kvalifikovanému) porušeniu povinnosti skúmať bonitu spotrebiteľa (žalovanej) zo všetkých jej aspektov, t.j. nie len z pohľadu jej príjmov, ale aj výdavkov, a preto u dodávateľa na jeho škodu nastal prísnejší zákonný dôsledok porušenia tejto povinnosti, v podobe straty nároku na úroky a poplatky zo žalovanej poskytnutého úveru podľa druhej vety cit. § 11 ods. 2 v spojení s cit. § 7 ods. 20 zákona o spotrebiteľských úveroch. Uvedené viedlo k prísnejšiemu dôsledku ako je len strata práva na zosplatnenie úveru (kedy nárok na úroky a poplatky ostáva zachovaný) a to až k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (strata zisku). Takže z tohto pohľadu hrubé porušenie povinnosti pôvodného veriteľa skúmať bonitu žalovanej aj z hľadiska jej výdavkov, nemohlo byť v danom prípade prekážkou zosplatnenia pôžičky, ako sa toho dovoľáva žalovaná. Vo vzťahu k nutnosti rozlišovania „základného“ a „kvalifikovaného“, resp. hrubého porušenia povinnosti dodávateľom skúmať bonitu spotrebiteľa a s tým spojených rôznych zákonných dôsledkov, súd podporne poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 10 CoCsp 12/2022-139 zo dňa 15.11.2022.

4. Ďalšou námietkou, ktorou sa žalovaná snažila docieľiť záveru o neplatnom zosplatnení jej poskytnutého úveru na základe úverovej zmluvy zo dňa 14.02.2018 a v tom dôsledku aj záveru o nemožnosti postúpenia nezosplatnenej pohľadávky z tejto úverovej zmluvy žalobcovi, čo by malo za následok zamietnutie žaloby pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, je tvrdenie žalovanej, (i.b.) že toto zosplatnenie úveru učené pôvodným veriteľom nemôže byť platným, pretože jednako v konaní nebolo preukázaným, žeby žalovanej bola doručená výzva pred zosplatnením a jednako (i.c.) v zmysle doplnenej argumentácie žalovanej, vo výzve pred zosplatnením nie je označená splátka, kvôli nezaplateniu ktorej sa stal úver splatným. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázanú nedôvodnosť aj v poradí druhej námietky žalovanej o neúčinnom zosplatnení úveru kvôli údajnému nedoručeniu jej pôvodným veriteľom výzvy pred zosplatnením, keďže jej dôvodnosť bola vyvrátená žalobcom predloženými listinnými dôkazmi, podľa ktorých predmetná výzva, ktorá

bola označená ako „Tretia upomienka - pokus o zmier“ zo dňa 27.05.2019, bola žalovanej doručená 30.05.2019, čo je zrejmé po spárovaní poštového podacieho čísla na podacom poštovom hárku tejto zásielky s potvrdením Slovenskej pošty a.s. o doručení tejto zásielky. Na uvedenom nič nemení ani žalovanou dodatočne, až po predložení uvedených dôkazov žalobcom, vyfabulovaná všeobecná pochybnosť, či dohad o tom či sa vôbec táto zásielka dostala alebo mohla dostať do dispozičnej sféry žalovanej a kto ju mohol prevziať, keďže sa jedná iba o všeobecný dohad na úrovni úvahy o tom, že aj keby táto zásielka žalovanej bola doručená kto vie či si ju vôbec žalovaná prečítala, teda sa jedná iba o všeobecnú teoretickú úvahu nemajúcu, podľa súdu, dôkaznú silu otriast' so žalobcom vecne predloženým explicitným dôkazom o jej doručení. Okrem toho, v uvedenej súvislosti, je nutným tiež podotknúť, že aj napriek označeniu predmetnej výzvy zo dňa 27.05.2019 ako „Tretia upomienka - pokus o zmier“, sa vzhľadom na zákonnú požiadavku posudzovať každú listinu nie iba s ohľadom na jej označenie, ale s ohľadom na jej obsah, sa skutočne jednalo o výzvu pred zosplatnením v zmysle zákonnej požiadavky cit. § 53 ods. 9 OZ, keďže v nej bola žalovaná poučená o možnosti, že ak nebude svoj záväzok splácať nastane nevyhnutný následok zosplatnenia úveru, oznámenie o ktorom zosplatnení bolo žalovanej riadne doručené dňa 15.07.2019, ktorú skutočnosť žalovaná nespochybnila. Súd sa nestotožnil ani s námietkou žalovanej o nutnosti označovať vo výzve pred zosplatnením splátku, kvôli ktorej sa úver stane zročným a to už aj len vzhľadom na znenie čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého je možné ukladať povinnosti len zákonom alebo na základe zákona, pričom v tomto prípade žiadny zákon (zákonné ustanovenie) a dokonca ani dohoda zmluvných strán v úverovej zmluve zo dňa 14.02.2018 neukladala právnomu predchodcovi žalobcu uvedenú povinnosť. Tu poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 12CoCsp/25/2021 zo dňa 08.02.2022 a rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoCsp/13/2022 zo dňa 28.09.2022 a sp. zn. 19CoCsp/13/2022 zo dňa 28.09.2022.

5. Súd mal preto za to, že v danom prípade bol úver poskytnutý žalovanej, predchodcom žalobcu riadne a účinne zosplatnený, takže následne musel okresný súd skúmať aj žalovanou uplatnenú ďalšiu námietku a to, či tento úver, ktorý vznikol ako banková pohľadávka (úver bol poskytnutý priamo VÚB a.s.), bol žalobcovi jeho právnym predchodcom aj účinne postúpený. Pri posúdení účinnosti postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa (banky) na žalobcu (nebankový subjekt) a teda pri posúdení danosti aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, súd musel v prvom rade zohľadniť jednako špecifický charakter zmluvných subjektov zmluvy o úvere zo dňa 14.02.2018, na základe ktorej vznikla pohľadávka, ktorá bola predmetom postúpenia a jednako musel zohľadniť aj špecifický charakter zmluvných subjektov zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 13.11.2020, na základe ktorej bola táto postúpená žalobcovi. Jednotiacim znakom týchto dvoch vzťahov je, že ich subjektom bola v oboch prípadoch banka, t.j. subjekt ktorý poskytuje úvery na základe bankovej licencie, takže v danom prípade došlo k postúpeniu pohľadávky banky, ktorá mala v úverovom vzťahu voči žalovanej dominantnejšie postavenie a žalovaná v postavení spotrebiteľa mala v tomto vzťahu postavenie výrazne slabšej strany, ktoré musí byť vyvážené poskytnutím zvýšenej ochrany jej právam aj z hľadiska zvýšenej kontroly splnenia všetkých zákonne deklarovaných predpokladov na postúpenie takejto špecifickej, z nerovného vzťahu vzídennej pohľadávky prihladnuc súčasne aj na to, že banka týmto svojim úkonom dostala žalovanú do právneho vzťahu s iným subjektom, ktorého výber žalovaná nemala možnosť ovplyvniť, keďže v zmysle Občianskeho zákonníka na postúpenie pohľadávky inému subjektu nie je potrebný súhlas dlžníka. Súd konštatoval, že pri postúpení bankovej pohľadávky musia byť splnené nie len všeobecne deklarované pravidlá postúpenia akejkoľvek pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka, ale v záujme ochrany spotrebiteľa musia byť navyše splnené aj osobitné predpoklady dané špecifickosťou tejto pohľadávky poskytovanej len na základe bankovej licencie, a to predpoklady stanovené aj zákonom o bankách, upravujúceho tento osobitný druh (bankového) podnikania. Preto okresný súd ex offo skúmal nie len splnenie univerzálnych zákonných predpokladov postúpenia pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka, ale skúmal aj splnenie osobitných nadstavbových predpokladov na postúpenie „bankovej“ pohľadávky podľa v rozhodnom čase účinného cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách, tobož ak k postúpeniu pohľadávky bez možnosti zásahu žalovanej došlo na nebankový subjekt, ktorý nie je administratívnoprávne kontrolovateľný a postihnutelný Národnou bankou Slovenskej republiky (ďalej len „národná banka“). Uviedol, že ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách sa sledovalo sprísnenie postúpenia bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej národnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, osobitná písomná výzva pred postúpením či 90-dňová lehota nepodporujú záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola iba ochrana bankového tajomstva.

Pre úplnosť je treba dodať, že s účinnosťou od 01.01.2017 zákonom č. 299/2016 Z.z. zákonodarca pristúpil k ďalšiemu sprísneniu postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach, a to k zúženiu okruhu subjektov, na ktoré je možné postúpiť bankovú pohľadávku (napr. splatenie vkladu do základného imania u postupníka najmenej 500 000,- Eur, vylúčenie obchodníkov s oprávnením poskytovať spotrebiteľské úvery do 10 000,- Eur a pod.). Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a nepodporujú záver o možnosti odklonu od pravidla cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle Občianskeho zákonníka a cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 6Co 119/2013, sp. zn. 19Co 194/2015, sp. zn. 4Co 145/2014, Okresný súd Trenčín sp. zn. 11C 233/2014, Okresný súd Banská Bystrica sp. zn. 12C 152/2014, Okresný súd Galanta sp. zn. 15C 33/2014, Okresný súd Svidník sp. zn. 5C 430/2013).

6. V danom prípade bol síce splnený prvý z predpokladov účinného postúpenia bankovej pohľadávky, a to postúpenie iba už bankou zosplateného úveru, keďže nezosplatený úver môže spravovať len bankový subjekt, ktorý je držiteľom bankového povolenia v súlade s príslušnými právnymi predpismi, avšak ďalšie predpoklady pre účinné postúpenie bankovej pohľadávky v tomto prípade, podľa okresného súdu splnené neboli. Pri postúpení pohľadávky pôvodného veriteľa (banky, postupcu), ktorú mal voči žalovanej, na žalobcu (postupníka), boli síce splnené všeobecné formálno-právne predpoklady postúpenia pohľadávky stanovené Občianskym zákonníkom (napr. nebola zistená existencia dohody medzi VÚB a.s. a žalovanou, ktorá by postúpenie vylučovala), avšak v konaní nebolo žalobcom preukázané, žeby si banka pred postúpením mu pohľadávky splnila aj zákonnú povinnosť podľa v rozhodnom čase účinného cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý vyžadoval, aby banka pred zamýšľaným postúpením pohľadávky inému subjektu, ktorého výber, ako už bolo konštatované spotrebiteľ nemôže ovplyvniť, dala tento svoj zamýšľaný postup na vedomie spotrebiteľovi, a to písomnou výzvou na plnenie s upozornením, že aj keď napriek tejto výzve bude spotrebiteľ viac ako 90 kalendárnych dní s plnením čo i len časti svojho záväzku voči banke v omeškaní, musí si byť spotrebiteľ vedomý a musí počítat s tým, že banka aj bez jeho súhlasu svoju pohľadávku voči nemu môže postúpiť inému aj nebankovému subjektu, t.j. subjektu voči ktorému už spotrebiteľ nebude požívať ochranu v zmysle ochrany aj svojich citlivých údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva, vymožiteľnej národnou bankou. Písomná výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je faktickým úkonom, ktorý je nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky zo strany banky na osobu, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu jej klienta, po uplynutí zákonom stanovenej lehoty min. 90 kalendárnych dní. V prípade, ak tento faktický úkon nebol preukázateľne vykonaný a doručený žalovanej, nemôže byť platná ani zmluva o postúpení, z ktorej žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitimitáciu. Poukazujúc na judikatúru (napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 2 Obo 49/2008 zo 14.05.2008 alebo sp. zn. 1 Cdo 76/2007 z 28.01.2009) v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky uviedol, že súd je povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo.

7. Súd neprisvedčil argumentácii žalobcu, že banka (VÚB a. s.) pred postúpením mu pohľadávky voči žalovanej, realizovala voči žalovanej aj výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorú výzvu žalobca stotožnil s výzvou pred zosplatením zo dňa 27.05.2019 a s oznámením o zosplatení zo dňa 09.07.2019, resp. označené výzvy žalobca považuje za kvalifikované výzvy v zmysle požiadavky § 92 ods. 8 zákona o bankách. S týmto sa okresný súd nestotožňuje, pretože tieto výzvy jednako nemajú náležitosti zákonnej výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (nie je v nich uvedená lehota minimálne 90 kal. dní na plnenie pred postúpením pohľadávky tretej osobe a ani upozornenie na možné postúpenie pohľadávky tretej osobe nebankového charakteru) a jednako boli realizované na úplne inom hmotno-právnom základe a to na podklade § 565 Občianskeho zákonníka a nie na podklade § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože ako už aj z nich vyplýva, jedná sa o výzvy na plnenie s následkom zosplatenia celého úveru a nie s následkom postúpenia pohľadávky inému subjektu, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa okresného súdu žalobca v tomto prípade neprijateľne kumuluje dve rozdielne výzvy s dvoma rôznymi právnymi účinkami na právny status spotrebiteľa (klienta) a tvrdí, že banka

pred postúpením mu pohľadávky si splnila povinnosť podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, avšak nepreukázal, žeby banka skutočne žalovanej zaslala výzvu v zmysle označeného ustanovenia zákona o bankách, poskytujúcej spotrebiteľovi (žalovanej) ochranu resp. možnosť takejto ochrany pred porušením bankového tajomstva, ktorá skutočnosť musí byť v tejto osobitnej výzve explicitne uvedená a tak daná spotrebiteľovi (žalovanej) na vedomie s možnosťou rozhodnúť sa, či bude alebo nebude banke plniť.

8. Inými slovami, žalobca v konaní netvrdil a ani nepredložil žiadnu výzvu VÚB a.s. pre žalovanú, ktorou by ju minimálne 90 kalendárnych dní pred postúpením pohľadávky žalobcovi vyzýval na zaplatenie dlžnej sumy a súčasne by ju upozornil na možnosť postúpenia. Preto sa podľa okresného súdu nepreukázalo platné postúpenie predmetnej pohľadávky na postupníka t.j. na žalobcu, ktorý nie je bankou (napr. Krajský súd v Trnave sp. zn. 24Co/722/2015 z 10.08.2016, Krajský súd v Prešove sp. zn. 19 Co/50/2017 zo 17.08.2017, sp. zn. 7Co/7/2017 z 24.08.2017, sp. zn. 2Co/220/2016 z 30.08.2017, sp. zn. 20Co/124/2016 z 28.09.2017), a tým nebola dodržaná ani lehota 90 kalendárnych dní, ktorá je určená pre klienta na plnenie svojho dlhu, čím môže docieľiť nepostúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt. Je nutné podotknúť, že ak neboli splnené uvedené podmienky, je irelevantné s akou sumou bola žalovaná v omeškaní, ak nebolo preukázané vyhotovenie ani doručenie jej tejto výzvy a tiež zákonná lehota za účelom možnosti splnenia dlhu pred jeho postúpením. VÚB a.s. bola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku, ktorá je predmetom tohto sporu voči žalovanej na žalobcu len po tom, ak by bola žalovaná napriek jej písomnej výzve, ktorá by bola doručená nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj bez súhlasu klienta. V prípade, že takéto predpoklady splnené neboli, bolo potrebné na takúto pohľadávku hľadieť ako na nepostupiteľnú, teda pohľadávku ktorej postúpenie by bolo v priamom rozpore so zákonom. Z tohto dôvodu by potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky bola absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť bol povinný okresný súd v konaní ex offo aj bez námietky žalovanej prihliadať. Odovzdanie údajov o poskytnutom úvere a jeho podmienkach bankou tretej osobe bez splnenia podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách je tak treba považovať za neoprávnené zverejnenie údajov o osobe dlžníka vrátane údajov o jeho majetkových pomeroch. Bez významu v tejto súvislosti totiž nie je skutočnosť, že poskytovateľ úveru, v tomto prípade banka, je v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti spotrebiteľa o poskytnutie úveru, povinný zo zákona o spotrebiteľských úveroch zisťovať schopnosti žiadateľa o úver, úver splácať a nesporne v rámci toho zisťovať aj jeho najmä rodinné a majetkové pomery, pričom tieto údaje tvoria obsah dokumentácie o záväzkovom vzťahu ktorú, ako to výslovne vyplýva z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, je banka povinná pri postúpení pohľadávky, odovzdať postupníkovi. Vzhľadom na uvedené tak nemôžu byť pochybnosti o tom, že podmienky postúpenia pohľadávky bankou tak, ako vyplývajú z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, treba považovať za zákonom stanovené podmienky, ktoré musia byť naplnené pre možnosť banky svoju pohľadávku z úveru postúpiť na inú osobu. Bez ich splnenia je postup banky v rozpore s týmto zákonným ustanovením, teda odporuje zákonu, v dôsledku čoho zmluva o postúpení pohľadávky, ktorú by banka bez súhlasu dlžníka, napriek tomu s treťou osobou uzavrela, je podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Keďže žalobca v tomto konaní nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimitáciu, t.j. nepreukázal, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého odvodzuje žalobou uplatnený nárok a to titulom platného postúpenia mu pohľadávky, okresný súd žalobu žalobcu zamietol.

9. Okrem toho súd nad rámec dodal, že aj keby na strane žalobcu bola daná aktívna vecná legitimitácia (čo nie je, pozn. súdu), aj tak by bol jeho žalobný nárok dôvodný len čiastočne, pretože preskúmaním v spore dotknutej úverovej zmluvy zo dňa 14.02.2018 okresný súd zistil, že táto by bola bezpoplatkovou a bezúročnou nie len z dôvodu už vyššie konštatovaného hrubého porušenia povinnosti predchodcom žalobcu, skúmať náležite bonitu žalovanej aj s ohľadom na jej výdavky, ale aj z dôvodu, že táto úverová zmluva nemá všetky v rozhodnom čase jej uzavretia vyžadované zákonné náležitosti a to, nie je v nej správne uvedená doba trvania úverového vzťahu, ktorá je uvedená na 96 mesiacov, avšak počet mesačných splátok je 95 [§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch]; je tu pochybnosť o skutočnej výške úveru, keďže ten nebol žalovanou čerpaný v zmluvne uvedenej sume 1.000 eur, ale len v sume 980 eur [§ 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch], keďže už pri jeho čerpaní žalovaná musela zaplatiť poplatok 20 eur za poskytnutie úveru a to nevedno za akú službu vôbec tento poplatok platila; v úverovej zmluve absentuje uvedenie na jednom mieste všetkých údajov použitých k výpočtu RPMN [§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch], ktorá požiadavka je o to naliehavejšou, že v danom prípade bolo jednako netransparentne dojednané poisťenie k úveru (bez oddelenia od zvyšku zmluvy, aby sa žalovaná ako spotrebiteľ mohla rozhodnúť, či poisťenie chce alebo nie) a jednako v

úverovej zmluve sú uvedené jednako údaje s ako aj bez zľavy z úrokovej sadzby, no nie je zrejším, ktorý údaj bol napokon pri výpočte RPMN aplikovaný; v úverovej zmluve nie je uvedený termín splatnosti splátok, t.j. ku ktorému dňu mali byť splátky splatnými [§ 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch], ktoré nedostatky v rozhodnom čase uzavretia úverovej zmluvy, boli podľa § 11 ods. 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch sankcionované taktiež bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru.

10. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1, 2 CSP.

11. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Odvolanie podal z dôvodu porušenia práva na spravodlivý proces, nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia. Poukázal na to, že žalovaná uznala nárok žalobcu čo do dôvodu i výšky v rámci svojho ústneho prednesu na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 20.04.2023 na súde prvej inštancie, kedy sa jasne vyjadrila, že si je vedomá svojho dlhu. Poukázal na § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 282 CSP. Preto uviedol, že odvolací súd by mal rozhodnúť v prospech žalobcu o uplatnenom nároku rozsudkom pre uznanie a ďalej neskúmať uplatnený nárok žalobcu po hmotnoprávnej stránke tak, ako to vykonal súd prvej inštancie. Pokiaľ súd v tomto prípade nerozhodol rozsudkom pre uznanie nároku, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Preto navrhol, aby súd rozhodol o uplatnenom nároku rozsudkom pre uznanie nároku, ktorým žalobcovi prizná celú žalovanú sumu s príslušenstvom. K splneniu podmienok pri postúpení pohľadávky na iný subjekt podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách uviedol, že sa nestotožňuje s právnym posúdením súdu, v zmysle ktorého neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky, ktoré vyžaduje § 92 ods. 8 ZoB z dôvodu, že výzvu zo dňa 27.05.2019 ani výzvu zo dňa 09.07.2019 nemožno považovať za výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB. Súd svoj názor odôvodnil tým, že z obsahu výziev nevyplýva explicitne, že žalovaný bol riadne upovedomený, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy v stanovenej lehote bude právny predchodca žalobcu oprávnený postúpiť pohľadávku na inú osobu. Žalobca mal za to, že v konaní bolo preukázané, že pred postúpením postupca splnil všetky podmienky, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá. Za relevantnú výzvu možno považovať aj výzvu zo dňa 27.05.2019, doručenie ktorej žalobca v konaní preukázal, ako i výzvu zo dňa 09.07.2019. Poukázal na rozhodnutia krajských súdov SR. Uviedol, že nebol povinný do obsahu predmetnej výzvy zahrnúť aj upozornenie na možnosť postúpenia pohľadávky a preto má žalobca za to, že preukázal, že postupca splnil všetky podmienky, ktoré mu zákon pre platné postúpenie pohľadávky ukladá a pohľadávku na žalobcu postúpil v striktnom súlade s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca sa nestotožnil s právnym posúdením veci, v zmysle ktorého postupca hrubo porušil svoju povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver v zmysle ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ, z ktorého dôvodu je potrebné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Má za to, že bonita bola riadne skúmaná a preto nemohlo dôjsť k hrubému porušeniu povinnosti veriteľa podľa ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ. K náležitostiam zmluvy podľa ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ uviedol, že zmluva obsahuje údaj o splatnosti prvej splátky s uvedením dňa splatnosti nasledovných splátok, pričom uvedené údaje možno považovať za postačujúce na účely § 9 ods. 2 písm. f) a l) ZoSÚ. K celkovej čiastke úveru argumentoval tým, že z predloženej platobnej histórie vyplýva, že žalovaný dňa 14.02.2018 čerpal sumu vo výške 1.000 eur. V tento deň bola zrealizovaná ďalšia operácia vo výške 20 eur na úhradu poplatku za poskytnutie úveru, keďže zmluvné strany si dohodli, že tento bude uhradený z prostriedkov úveru, čo sa v tomto prípade aj stalo. Zmluva nepochybne obsahuje údaj o výške poskytnutého úveru v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ. Čo sa týka predpokladov pre výpočet RPMN a správnosti jej hodnoty v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ, žalobca sa nestotožnil s tvrdením súdu, že v predmetnej úverovej zmluve nie sú v súlade s uvedeným ustanovením ZoSÚ. V ďalšom uviedol, že dohodnuté poistenie je dobrovoľné a nesúhlasil, že dojednanie o poistnom je neurčité a neprijateľné, teda neplatné dojednanie v zmluve. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie, resp. aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vo veci.

12. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

14. Podľa § 387 ods.1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

16. Odvolací súd sa najprv zaoberal podstatnou námietkou odvolateľa, a to, že súd prvej inštancie bol povinný rozhodnúť o jeho nároku rozsudkom pre uznanie, pretože na jeho vydanie boli splnené všetky zákonom stanovené podmienky.

17. Vydanie rozsudku pre uznanie nároku prichádza do úvahy v tých prípadoch, ak žalovaný kedykoľvek v priebehu konania uzná pred súdom nárok alebo základ nároku uplatneného žalobcom v podanej žalobe. Uznanie nároku tak predstavuje procesný úkon žalovaného, teda nadobúda účinky len vtedy, ak je uskutočnený vo vzťahu k súdu. Z uvedeného tak vyplýva, že uznávací prejav žalovaného uskutočnený len vo vzťahu k žalobcovi nebude možné považovať za uznanie nároku, ale napr. len ako uznanie dlhu, či záväzku žalovaným.

18. Z vyššie uvedeného tak vyplýva, že súd môže rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku len v tých prípadoch, ak žalovaný kedykoľvek v priebehu konania pred súdom uzná nárok alebo základ nároku uplatneného žalobcom. Vzhľadom na to, že ide o procesný úkon žalovaného, uznanie nároku môže uskutočniť vo všetkých procesných formách, ktoré sú zákonom predpísané pre podania sporových strán. K vydaniu rozsudku pre uznanie nároku tak môže dôjsť v ktoromkoľvek štádiu konania pred súdom (t.j. až do právoplatného skončenia veci), ale musí dôjsť k výslovnému procesnému prejavu žalovaného, že uznáva nárok alebo základ nároku uplatneného žalobcom.

19. V prípade, ak v priebehu konania dôjde k výslovnému uznaniu nároku žalovaným v procesnej forme predpísanej zákonom a vo vzťahu k súdu, súd ďalej už neskúma hmotnoprávne predpoklady takéhoto uznania. V sporových konaniach, teda kontradiktórnych konaniach, je procesná zodpovednosť za vedenie sporu na stranách sporu. Z uvedeného dôvodu sa preto súd len obmedzí na konštatovanie, že zo strany žalovaného došlo k uznaniu nároku uplatneného žalobcom. V tomto smere je preto potrebné zdôrazniť aj znenie ust. § 285 CSP, podľa ktorého odôvodnenie rozsudku pre uznanie nároku obsahuje len stručnú identifikáciu procesného nároku a právny dôvod vydania rozsudku pre uznanie nároku.

20. Odvolací súd je toho názoru, že v prípade spotrebiteľských sporov ani prípadné uznanie dlhu žalovanou nie je automatickou podmienkou pre vydanie rozsudku pre uznanie nároku, teda uvedený procesný úkon žalovanej v spotrebiteľských sporoch by nemal zbavovať súd povinnosti preskúmať spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je právnym základom žalobcom uplatneného nároku, a to najmä z pohľadu, či táto neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, prípade sa nezaoberať aj ďalšími námietkami sporových strán. Odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo 179/2020 zo dňa 30.11.2021 (zverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 2/2022 - R 25/2022), kde vo vzťahu k uznaniu dlhu spotrebiteľom prijal nasledovný záver: „V spotrebiteľskom spore možno za relevantný prejav spotrebiteľa, že uznáva nárok dodávateľa (§ 282 Civilného sporového poriadku) považovať iba jednoznačný, pochybnosti nevyvolávajúci prejav spotrebiteľa, ku ktorému pristúpil až po osobitnom poučení súdom v zmysle § 292 písm. b) Civilného sporového poriadku. Bez takéhoto poučenia súdom samo vyjadrenie spotrebiteľa, že „si je vedomý dlhu“ a „chce dlžnú sumu zaplatiť“ nemožno považovať za uznanie nároku.“ Aj z uvedeného rozhodnutia dovolacieho súdu tak jednoznačne vyplýva, že takýto prejav žalovaného ako spotrebiteľa v tomto spore nebolo možné vyhodnotiť ako uznávací prejav v zmysle § 282 CSP, ktorý by tak zakladal povinnosť súdu prvej inštancie rozhodnúť na návrh žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku.

21. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že postup súdu prvej inštancie, ktorý vo veci nerozhodol rozsudkom na základe uznávacieho prejavu žalovaného bol správny.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené sa preto odvolací súd ďalej zaoberal skúmaním rozhodnutia vo veci samej.

23. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, teda či žalobca je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok.

24. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom povinností, ktoré sú predmetom sporu, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem „vecná legitímácia“. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie, nie je rozhodujúce či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou, resp. účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, nie je nositeľom toho hmotnoprávneho opatrenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie pri posudzovaní aktívnej legitímácie žalobcu dospel k správne právnemu záveru.

25. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom. 10. Podľa § 525 ods. 1 OZ, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa, alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

26. Podľa § 525 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi, alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

27. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565, najneskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, aj keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote, nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

28. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ZoB), ak aj napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky je klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku, zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len postupník), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka, alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva; to neplatí ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom, len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

29. V preskúmvanej veci sa žalobca domáhal svojho nároku na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020 medzi postupcom Všeobecná úverová banka, a.s. žalobcom, na základe ktorej postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej.

30. Vo výzve zo dňa 27.05.2019 bola žalovaná upozornená, že napriek predchádzajúcim upomienkam neuhradila záväzok z úverovej zmluvy, preto ju vyzval na úhradu dlžnej sumy, v opačnom prípade bude požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy úveru. K tomuto sa v spise nachádza aj podací hárok. Súd prvej inštancie konštatoval, že právny predchodca žalobcu, pred postúpením pohľadávky banky terajšiemu žalobcovi nedodržiaval zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách a právny úkon postúpenia je absolútne neplatný.

31. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ust. § 45 ods. Občianskeho zákonníka, podľa ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď k nej dôjde. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j., že sa dostane do sféry jeho dispozície. Slovné spojenie „dostane do sféry jeho dispozície“, nemožno vykladať v zmysle procesných predpisov. Je ním treba rozumieť konkrétnu možnosť neprítomnej osoby, oboznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Adresát úkonu musí nadobudnúť objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom zásielky. Podací hárok, ktorý žalobca predložil v konaní nepostačuje a žiadnym spôsobom nepreukazuje, že zásielka sa dostala do sféry žalovanej. Odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že princíp doručovania právnych úkonov ako podmienka ich účinnosti vyplýva nielen z ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale aj jednou z hlavných zásad súkromného práva. Je neprípustné, aby k vzniku, k zmene alebo k zániku práva povinnosti účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby adresát mal minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť - ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou, významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do dispozície sféry). Vzhľadom k uvedenému je potrebné konštatovať, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepodarilo sa mu v konaní preukázať platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB.

32. Pri otázke platnosti mimoriadneho zosplatnenia úveru, teda či boli splnené všetky podmienky pre jeho platnosť. Odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 7CoCsp/14/2021 ktorý uviedol v súvislosti s výzvou pred zosplatnením, že „neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú žalobca jednorazovo predčasne zosplatnil celý dlh, vyplývajúci z úveru, spôsobuje absolútnu neplatnosť tohto jednostranného právneho úkonu žalobcu pre jeho neurčitosť (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“

33. Napriek skutočnosti, že banke nevyplýva povinnosť špecifikovať splátku, pre ktorú dochádza k zosplatneniu v samotnom akte zosplatnenia, banka je povinná uviesť a konkretizovať takúto splátku vo výzve, ktorá zosplatneniu predchádza. Z výzvy pred mimoriadnou splatnosťou (č.l. 62 spisu) však nemožno zistiť pre ktorú splátku by malo dôjsť k zosplatneniu, čím táto výzva nespĺňa náležitosti citovaného zákona a o bankách.

34. Odvolací súd udáva, že absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), posudzuje súd ex offio, t. j. aj v prípade, že žalovaná by túto neplatnosť právneho úkonu nenamietala. Správne preto postupoval súd prvej inštancie v tom, keď sa zaoberal tým, že sú splnené všetky zákonné podmienky v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB, ktoré ustanovenia sú kogentné, a či došlo k riadnemu postúpeniu pohľadávky.

35. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že uvedenú výzvu zo dňa 27.05.2019 posudzoval súd prvej inštancie ako výzvu predchádzajúcu predčasnému zosplatneniu úveru veriteľom, pričom mal za splnené podmienky pre zosplatnenie úveru v zmysle ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Z argumentácie uvedenej vyššie odvolací súd uvádza, že nemožno mať za splnené ani podmienky pre zosplatnenie, keďže žalobca preukazoval doručenie výzvy len prostredníctvom podacieho hárku, z ktorého nemožno mať za preukázané doručenie žalovanej. Preto právny predchodca žalobcu nie len, že nespĺnil podmienky pre postúpenie pohľadávky, ale túto nebolo možné ani zosplatniť. Preto výzvu zo dňa 27.05.2019 nemožno považovať za platný právny úkon vo vzťahu k § 92 ods. 8 zákona o bankách (týkajúci sa postúpenia pohľadávky), ani vo vzťahu k § 53 ods. 9 a v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka (týkajúce sa vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru).

36. Na základe vyššie uvedeného, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil. Len záverom odvolací súd dodáva, že nebolo potrebné sa v rámci odvolacieho konania zaoberať ostatnými námietkami, ktoré boli žalobcom v odvolaní uvádzané, čo sa týka bonity klienta, správne uvedeného RPMN, určenie celkovej čiastky, ktorú mal spotrebiteľ veriteľovi

zaplatiť, pre ktoré súd považoval úver poskytnutý žalobcom ako veriteľom za poskytnutý bez úroku a bez poplatkov, keďže prvoradým dôvodom pre zamietnutie žaloby bolo nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie zo strany žalobcu.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca vzhľadom na svoj neúspech nemá na ich náhradu nárok a z obsahu spisu nevyplýva, že by úspešnej žalovanej v odvolacom konaní nejaké trovy tohto konania vznikli.

38. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).